

[Breckmann]

duktion. Ellers er der intet håb for Færøerne, lige meget hvad Folketinget og Lagtinget gør, for Færøernes samlede gæld er jo kun et symptom på en økonomi, der er blevet syg af for store omkostninger.

Skatterne har drevet lønningerne i vejret og har udhulet reallønnen. Skatten har været den disponible indtægts værste fjende, men det er jo noget, som socialister af alle afskygninger nægter at tro på, for skattetrykket er jo trods alt selve livsåren til socialismens vedligeholdelse, hvad enten det er på Færøerne eller i Danmark. Intet samfund har nemlig skattet sig til rigdom, kun til fattigdom, og det er noget vrøvl at sige, at Færøerne – eller Danmark for den sags skyld – har for lavt et skattetryk. Fejlen er nemlig derimod, at landskassen har for højt et udgiftsniveau, der forkvakler hele økonomien. Det samme er vel også sandt for Danmark, og det bødes der vel næppe på med denne regering, der nu sidder.

Jeg har kritiseret både landsstyre og regering for de hidtidige krav om balance i Lagtingets budget her og nu. Budgetbalance, ja, helst overskud er dog selvfølgelig det ideelt eneste rigtige, men når man har et så stort underskud, som det færøske har været, er det nemmere at forhøje skatter og afgifter, end det er at sænke de offentlige lønudgifter og dermed landskassens udgiftsniveau. Til sidst virker enhver skatteforhøjelse uden besparelser kun til at forstærke den nedadgående spiral.

Vi har forsøgt, og vi har klaret 25 pct.s besparelser på Lagtingets budget siden 1989, men det har dog været ganske utilstrækkeligt, selv om det har været imponerende nok i sig selv. Vi har endda på Færøerne oplevet den værste kombination, nemlig en lønreduktion sammen med en skatteforhøjelse, og noget værre kan vel ikke tænkes i en nedgangsperiode. Det er vi så blevet tvunget til af Danmark, men især af IMF, endda i den periode, hvor Folkeflokken sad i landsstyret og havde ansvaret for finanserne.

Den kvælende virkning af en økonomisk stranguleringspolitik kan kun ende med den fuldkomne udmattelse af vor forhen så spændstige økonomi. En manglende stabilitet og slinger i landsstyrets skattepolitik har demoraliseret folk og har hæmmet al virksomhed.

Desværre har alle mine dystre påstande her fra talerstolen og i Lagtinget fået medhold af

virkeligheden – hver og en. Jeg er selvfølgelig blevet skældt ud for sortsyn og dystre udsigter, men dog bliver jeg nødt til at fortsætte med mine advarsler, selv om man fra venstresiden og fra de sagkyndige som hidtil rynker på næsen og kalder lysten til at modsige de sagkyndige for useriøs.

Det, som virkelig har været fuldstændig hen i vejret, er de sagkyndiges råd og eksperternes spådomme. Når min kollega fra Færøerne nævnte Landsbanken som vores eneste håb, vil jeg påpege, at det desværre var de folk, der nu sidder som eksperter i Landsbanken, der var med til at styre det landsstyre, som hr. Atli Dam foresad fra 1985 til 1988, ud på gale veje.

For det er useriøsitet, der har præget de sagkyndiges og de politisk bedrevidendes dårlige dømmekraft, hver gang de har påstået – og det er inden for de sidste få måneder – at 500 mio. kr. eller 350 mio. kr. og nu til slut 1.000 mio. kr. løser Færøernes økonomiske problemer. Disse improviserede redningsaktioner – selv om vi er meget taknemlige for dem, og de har hjulpet for et stykke tid – virker dog på lang sigt kun som blodtransfusioner, der gives gennem armen, mens patienten forbløder gennem de åbne sår, som manglende politisk indsats på de rigtige steder ikke har formået at hele.

Det nytter ikke at pumpe skuden, hvis man ikke først har tætnet lækagen under vandlinien, hvor søen fosser ind. Hullet i det færøske skrog er landskassen, hvis behov altid tilgodeses af de venstreorienterede før den enkelte borgers behov. Det er en regel, at kun det offentliges behov bliver tilgodeset, men altid på bekostning af familiernes og erhvervslivets tarv.

De restriktive økonomiske påbud, Færøerne har fået og får, holder den private økonomi i et kvælertag, mens landskassen forbruger mere – nu 500 mio. kr. i underskud i år. Hverken landsstyre eller regering – og slet ikke vores økonomer – aner, hvordan man fjerner det underskud. Socialistisk vanetænkning forhindrer nemlig fjernelsen af vores underskud.

Denne sidste likviditetsindsprøjtning på 500 mio. kr. til bankerne til at monopolisere vort hovederhverv og 500 mio. kr. til landskassen til at finansiere sit driftsunderskud – hvor velkomne de selvfølgelig end er – tjener dog kun til at opretholde den færøske økonomis skævheder. Man kan godt smile skævt ad denne på-